

PARÇALI DİN ANLAYIŞIYLA NEREYE

Son yıllarda toplumumuzda farklı bir din anlayışı gelişmeye başlamıştır. Dinin bütününden ziyade bazı emirlerini yerine getirmek ile Müslümanlığın yerine geleceği düşünülmektedir. Dinin zamana ve zemine göre uygulanabileceği ve uygulanamayacağı emirlerinin olduğu serdedilmektedir. Söz konusu düşünceye sahip olanlar seçtikleri emir ve yasakları yapmakla gerçek Müslümanın ancak kendileri gibi olduğunu ifade etmektedirler. Dinin emirlerinin bir bütün olduğunu savunan ve yaşamaya çalışanları ise dünyayı, modernleşmeyi, zamanın gidişatını takip edememeyi göz ardı etmekle itham etmektedirler.

Din, mutlak anlamda bir bütün olarak anlam kazanmaktadır. Devletin koyduğu kanunlardan bazılarını kabul edip bazılarını kabul etmeme mümkün müdür? Kanun koyan otorite ülkesinde yaşayan insanların hayatını düzenlemek için hemen hemen her alanda düzenlemelere gitmektedir. Bunların hepsi bir bütün olarak değer ifade etmektedir. Dinin kuralları da bu çerçevededir. Emir ve yasaklar bir bütün halinde dini oluşturmaktadırlar. Eğer bazı hükümleri dikkate alıp diğerleri göz ardı edilirse orada sadece bütünden bir parça vardır ve bu noktada din olarak ifade edilen umdeden bahsetmek söz konusu değildir.

Son dönemde bazıları namazımı da kılarım arkasından da içkimi de içerim, ayet veya hadis kaynak gösterildiğinde ayet veya hadiste onlar geçebilir ancak ben bu konuda onlardan farklı düşünüyorum, dinin bazı hükümlerinde reform yapmak lazım çünkü onlar bu güne yakışmamakta, din sadece cenazede, kandillerde mesaj atmakla ve bir ezan veya Kurân-ı Kerîm okuma sesi duyulduğunda dikkat kesilmekte, benim babam, annem ve dedem de namaz kılardı derken Müslümanlığın kendisinden başkasında daha fazla olmadığını söylemekte, Hz. Peygamber'in hayatı anlatıldığında gözyaşlarına boğulup az sonra yasaklanan her ne varsa yapmakla vs. birçok örnek sıralanabilir. Mutlaka dinin hayata aktarılması ve değer verilmesi adına yapılanların hepsi değerlidir. Rabbimiz onların karşılığını mutlaka verecektir.

Yukarıda verilen örnekler karşısında Müslümanların bu konuma gelmelerinde, dini hayatla günümüz dünyasının yaşantısı karşısında irademizin ağırlığını bugüne yöneltmemizden kaynaklanmaktadır. Geleneklerinden, anne ve babasının kendisine bir nebze de olsa öğrettiği din gibi umdelerden de kopmak istememenin bir yansıması olarak görmek gerekmektedir. Çünkü burada, etrafındaki eş, dost, akraba ve tanıdıklarından, diğer taraftan da modern yaşam olarak nitelendirilen hayattan uzaklaşmamanın karşısında ikisini de bir arada yaşamaya çalışma durumu vardır. Nedense din ile modern yaşam olarak nitelendirilen hayat şartlarında en fazla göz ardı edilen din olmaktadır. Her geçen gün hayat standartlarımızda adeta önümüzde engel olarak gördüğümüz hükümleri bir bir terk etme veya kılıfına uydurma yolunu tercih etmekteyiz. Ortaya çıkan görüntüde ne modern yaşama ne de dine ait olmayan

melez bir görüntü sergilenmektedir. Bu bir nevi ne yapacağını bilememenin göstergesidir.

Müslüman, şahsiyet sahibi bir yapıya sahiptir. Mutlaka günün getirilerini yaşama yolunu takip etmek gerekir. Ancak bu, önümüze gelen her bir anlayışı taklit etme demek değildir. Müslümanın şahsiyeti, dinin emirlerini bir bütün olarak kabul etmek ile kaimdir. Çerçevesi din ile belirlenmiş bir hayatta modern hayatın getirilerinden de faydalanılması elzemdır. Aksi durum yanlış olacaktır. Çünkü bugünün gelişmelerinden faydalanmamak dini ve Hz. Peygamberi doğru anlamamak demektir.

Dinin banisi Allah Teâlâ Kurân-ı Kerîm’de parçalı din anlayışını net bir şekilde reddetmektedir. Ayeti kerimede, *“...Yoksa siz Kitab’ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Sizden bunu yapanların cezası, dünya hayatında rezil olmaktan başka bir şey değildir. Kıyâmet gününde de azâbın en şiddetlisine itilirler.* (Bakara, 2/85) geçmektedir. Hz. Peygamber, hayatı boyunca bunun mücadelesini vermiştir. Kendisinden sonra Hz. Ebûbekir (r.a.) döneminde bazı Müslümanlar dini yaşamaya devam edeceğiz ancak zekât vermeyeceğiz demişler, ancak Hz. Ebûbekir bunu kesin bir dille reddetmiştir. Daha sonraki süreçte de samimi Müslümanlar bunun takipçisi olmuşlardır.

Bizler günlük hayatımız içinde alanında uzman olan kişilerin kendi alanında bazı şeyleri yapmadığında ne kadar garipsemekteyiz. Mesela hastalığımızdan dolayı alanında uzman olan bir doktora gidip eğer kısa bir muayene yapmış hatta bizim beklediğimiz araştırmalara başvurmadan ilaç yazmış ve bundan dolayı durumumuzda bir düzelme hissetmediğimizde bu nasıl doktor diye beğenmeme ifadeleri dilimizden dökülür. Örnekleri artırmak mümkündür. Bizim Müslümanlığımız, İslâm anlayışımız dışarıdan bakıldığında böyle olmamalıdır. Allah Rasûlünün ifadesiyle *“Müslüman dışarıdan görüldüğünde Müslümanlığın hatırlandığı kişidir”* sözünün tecelli ettiği bir birey olmalıdır. Modernitenin getirileri her ne olursa olsun onları da dikkate alarak bizler istikameti dosdoğru olan, inancını her hal ve durumda yaşamanın mücadelesi ve gayretinde, hem dış görünüşü hem de manevi dünyasında da onu içselleştiren bir yapıya sahip olmalıyız. Dinin bazı emirlerini dikkate alıp diğerlerini göz ardı etmek söz konusu anlayıştan uzak bir duruştur. Bir Müslümanı ancak dinin emir ve yasakları şekillendirmelidir. Modern hayatın geçici zevkleri onun samimi inancı üzerinde etki etmez/etmemelidir. Hem dinin bazı emirlerini uygular hem de ona uymayan hal ve durum içinde oluru demek ne yapacağını bilmeyen kişiye benzemek gibidir. Adeta arada kalınmış ne yapacağını bilememenin fotoğrafını sunmaktadır. Bu görüntü karşısındaki bir bireye Hz. Peygamber bu benim ümmetimden biridir diyebilir mi?